

trolører. Thi det vil, naar man har disse to Kontrolører, en i den vestlige Del og en i den østlige Del af Landet, let blive saaledes, at de to Kontrolører ville faa den egentlige Ledelse af Kontrollen, medens Fiskeriinspektøren nærmest bliver Topfiguren paa Kransekagen, der muligvis skal sidde her i København, medens Kontrolørerne gøre Arbejdet ude omkring. Den højtærede Minister udtalte i sin Tid, at Fiskerne vilde være glade ved at faa en Fiskeriinspektør. Jeg tvivler heller ikke om, at de ville være glade derved, naar han vel at mærke stadig kommer ud iblandt dem, saa at de kunne faa ham i Tale.

Med Hensyn til Lønningerne har jeg stillet nogle Ændringsforslag. Jeg beklager meget, at jeg heller ikke her har været saa heldig at faa den højtærede Landbrugsministers Tilslutning, endskønt Ændringsforslagene i Virkeligheden ere den højtærede Ministers egne. Disse Forslag opstille nemlig de samme Lønsatser, som den højtærede Minister selv foreslog i det Lovforslag, der blev forelagt Folketinget i Samlingen 1904—05. Jeg kan ikke indse, at der i den Tid, der er gaaet siden da, er sket noget, der kunde give rimelig Grund til at gaa ned med Lønningerne. Jeg synes, at saaledes som Forholdene have udviklet sig herhjemme i det hele taget, under Hensyn til den Dyrtd, vi faktisk have herhjemme, og den Stigning af Lønningerne, som have fundet Sted paa næsten alle Omraader, skulde man snarere gaa den anden Vej og forhøje Lønningerne. Derfor har jeg stillet Ændringsforslagene Nr. 64, 65 og 66 om en Forhøjelse af Lønningerne til Fiskeriassistenterne og Fiskeribetjentene. Jeg vil meget anbefale det høje Ting at vedtage disse Forslag, da det dog er af Vigtighed, at disse Folk faa en rimelig Løn for deres Arbejde og blive uafhængigt stillede overfor den Fiskeribefolkning, de skulle øve Kontrol med.

Til § 54 har jeg stillet et Ændringsforslag, der lyder saaledes: „Ved Sager, der anlægges i Henhold til denne Lov, enten af private eller af det offentlige, og som angaa Lovovertrædelser, der kunne medføre Strafansvar, skal Dommeren, naar Sagen paadømmes, tilkalde en eller flere sagkyndige Meddomsmænd“. Dette Ændringsforslag er stillet, fordi det ved flere Lejligheder har vist sig, at Dommerne staa temmelig uklare overfor de Sager, de skulle paadømme, og at der er blevet paalagt Straffe, som ikke staa i noget rimeligt Forhold til den Overtrædelse, hvorfor der

er dømt. Man imødekommer herved et Ønske hos Fiskerne, som der sikkert kunde være nogen Rimelighed i at tage Hensyn til.

Endelig har jeg til § 56 stillet et Ændringsforslag, gaaende ud paa, at Loven skal revideres senest 5 Aar efter dens Ikrafttræden. Naar man har set, hvor vanskeligt det er at gennemføre en Lov om Saltvandsfiskeri, kan man befrygte, at hvis det endelig skulde lykkes at faa dette Lovforslag gennemført — et Lovforslag, som jeg mener, ikke vil vise sig tilfredsstillende —, vil der være saa stærk Modstand mod at tage Sagen op igen, at saavel den højtærede Landbrugsminister som muligvis en Del af Rigsdagens Medlemmer ville sige: Vor Herre bevare os for atter at faa fat i Saltvandsfiskeriloven! Jeg mener derfor, at for at det ikke skal være aldeles afgjort, at denne Lov skal komme til at gælde saa længe, til den bliver en fuldstændig Umulighed, er det nødvendigt, at der indsættes en saadan Revisionsbestemmelse.

la Cour: Paa egne og mine Medforslagsstilleres Vegne skal jeg begrunde Ændringsforslaget Nr. 22. Ved den nugældende Fiskerilov gav man Fiskerne som en Begunstigelse en Slags Ekspropriationsbrugsret over Kysten, hvor de kunde opahale deres Baade og tørre deres Garn. Altsaa, Kystejereren maa mod sin Villie give dem Tilladelse til at trænge ind paa hans Grund og benytte en Del af Grunden for et Aaremaal af 5 Aar. Det blev paabudt den Gang, at den Afgift, der skulde svares til Kystejereren for Brugsretten, skulde fastsættes og betales for hele Femaaaret. Nu kommer dette Lovforslag og foreslaar, at det kun skal være en aarlig Ydelse, der skal erlægges af Fiskerne, selvfølgelig for at gøre disse det saa meget lettere at erlægge denne Erstatning for deres Ekspropriationsret over Kystejerens Ejendom. Men der er noget at mærke ved denne Sag. De Folk, der skulle vurdere den Skade, som Kystejereren lider ved at skulle afse Jorden til Fiskerne i det Aaremaal, have rimeligvis beregnet Skaden for alle 5 Aar. Det er selvfølgelig, at naar en Mand paa sin Ejendom faar en ny Nabo — og det faar den paagældende paa denne Maade —, saa vil han sige: hvorledes undgaar jeg allerlettest dette Naboskab og de Forviklinger, der kunne komme af et saadant Naboskab? Fiskeren kan let færdes udenfor det Areal, der er bestemt for hans Benyttelse, og